

Routekaart

Eerst had ik boven dit artikel willen schrijven: ‘plussen en minnen’. Maar toen ik gisteren – zondag 7 mei – onze diaken Richard Meijer hoorde spreken over een ‘routekaart’, besloot ik – met dank aan hem voor deze inspiratie – te kiezen als titel voor dit artikel het woord: “*routekaart*”.

Deze ‘*routekaart*’ doet me denken aan de weg, die ik tot nu toe mocht gaan. Onlangs ben ik terug geweest in de Mariakerk (officieel: “Onze Lieve Vrouw Tenhemelopneming”) in Zuid Berghuizen. Dit is een wijk van Oldenzaal, een ‘dorp in de stad’, zoals ze daar trots zeggen. Voor mij is dit ‘heilige grond’, want ik ben er geboren en getogen. In de Mariakerk ben ik gedoopt, heb ik mijn eerste heilige communie gedaan, heb ik het vormsel ontvangen, ben ik lector/acoliet geweest en heb ik ook een eerste Heilige Mis mogen opdragen. Op deze plek, die mij lief en dierbaar is, heb ik dus heel wat voetstappen liggen. Helaas zal deze kerk binnenkort aan de goddelijke eredienst onttrokken worden. Gisteren, zondag 7 mei, was er de laatste eucharistieviering. Twee weken eerder, op zaterdagavond 22 april, mocht ik er – op mijn eigen verzoek – nog één keer voorgaan in de Heilige Mis. Samen met velen mocht ik omzien in dankbaarheid, naar velen, die ik op mijn weg door het leven mocht ontmoeten. Het evangelie van de Emmausgangers was zeer toepasselijk: mijn weg door het leven was niet altijd glad geplaveid. Maar onderweg heb ik velen mogen ontmoeten, die vertrouwen in mij stelden en die ervoor zorgden, dat ik ‘aan de gang kon blijven’. In al deze ‘reddende engelen’ zie ik Gods nabijheid, en ook de voorspraak van Maria. Hierbij mocht ik in deze viering – samen met de andere kerkgangers – dankbaar stil staan.

Van harte hoop ik, dat dit 'omzien' in dankbaarheid mij ook kracht en moed mag geven voor de weg, die ik verder mag gaan door het leven. Van het 'concert des levens' krijgen we geen program. En ook op de 'routekaart van ons leven' zijn wel eens onderbrekingen, die tot 'omleidingen' leiden. Zulke onverwachte gebeurtenissen maken me wel eens somber. Wie had kunnen denken, dat in het voorjaar van 2020 door het coronavirus de hele wereld plotseling kwam stil te vallen? En wie had kunnen vermoeden, dat we, op Bevrijdingsdag 2023, als thema zouden hebben: *'leven met oorlog'*? Veel van wat zo vanzelfsprekend was, is op losse schroeven komen te staan. We weten het even niet meer, en hierdoor komen we in de 'overlevingsmodus' te staan. De lontjes worden steeds korter, met een 'vechtcultuur' als gevolg. Ik moet U bekennen, dat ik met de spanningen, die dit oproept, niet altijd even goed kan omgaan. Zelf heb ik behoefte aan planning en structuur; vastigheid is voor mij het beste. Ik verlang naar verbinding en vrede. En hierin ben ik volgens mij niet de enige. Hiermee troost ik mij.

Soms is strijd misschien onontkoombaar. *"Heilige woede"* moet er ook wel eens uit, en kan over en weer tot nieuwe inzichten leiden. Van harte hoop ik dat, zoals God Zich heeft ontfermd over de beide Emmausgangers, ook wij naar elkaar kunnen blijven omzien. Dat we niet terug hoeven naar 'af'; maar dat er een 'routekaart' beschikbaar zal blijven, die ons de weg mag wijzen naar onze uiteindelijke bestemming. Diaken Richard Meijer toonde zich dankbaar voor de Heilige Geest, die hem op zijn diakonale weg telkens weer inspireert. Dat de Heilige Geest ook U en mij de weg mag blijven wijzen!

We vragen dit op voorspraak van Maria, onze moeder, door Christus onze Verrezen Heer. Amen.

Pastoor André Monnikhof